

БАБА МАРТА

Мамо, мамо, защо така
тазъ година баба Марта
не е съ топла ржка
и отаръща си главата?
Защо е толкова сърдитата
защо е лоша, вътронита,
за какво тя жали и защо не ми се смъе?
Виж, погледни мамо,
мене ми се плаче —
помръзнали вработената на клонките стоят,
сякаш баба Марта много им се кара
и уплашени от нея, горкичките,
како статуйки мълчат, не цвърчат.
Бедните вработенца, жалостно поглеждай —
няма нийде нищо какво да кълават.
Мжка ми е, мамо, главички катъ навеждатъ,
тѣхъ имъ е студено, не могатъ да хвърчатъ.
Марто, бабо Марто,
отъ тебе слънцето избѣга,
няма го да стопли
крилцата на малките птички.
И цвѣтята пѣстри,
тука и въ гората —
отровни ги, бабо Марто,
отровни ги твоя студъ всички.

Афродита А. Пулева

уч. III отд. Нѣмското уще — София

ПРОЛѢТЪ

Пролѣтъ дойде вече
Всичко се събуди
Кукурякъ кокиче
Птички, пеперуди.

По горитѣ китини
Ручен пѣнливи,
Теменужки ситини
Зайчета игриви.

Навредъ по полето
Радостъ закипѣва
Сия и небето
Славейче запѣва.

НА МОРЕ

Миналата година бѣхъ въ детската колония
край Варна. Когато видѣхъ за прѣви пѣкъ морето,
бѣхъ поразена: толкова много вода азъ никога не
бѣхъ си представявала.

Всѣка сутринъ чакахъ съ нетѣрпение часа, въ
който ще тръгнемъ за плажа. Подъ блѣсъка на
слънчевитѣ лъчи, пѣсъкътъ изглеждаше отдалечъ
като златенъ. А морето тъмно синьо, безкрайно.
Малки вълни се надпреварваха къмъ брѣга, чайки
сѣ вникъ прелитаха. А нѣкъде далечъ се издуваха
като сапунени мехурчета бѣлнѣти платна на платно-
ходка...

Азъ неможехъ да се нагледамъ на тая чудна
картина. Всѣкога ми се струваше, че съмъ въ нѣ-
коя приказна страна.

Надя Генева

I кл. V прогимн. „Антимъ I“ — София.

ЕДНА ТЪЖНА СЛУЧКА

Бѣ мраченъ есененъ день. Азъ се разхождахъ
по двора. По едно време чухъ пресипналъ гласъ,
който молѣше за милостина. Отидохъ до вратата и,
какво да видя! О, картината бѣше покъртителна —
единъ голъ, босъ, слабъ старецъ стоеше предъ

мене. Той едва говорѣше и цѣлъ треперѣше. Азъ
разбрахъ за какво е дошълъ. Бърже вѣздохъ въ
къщи, взехъ парче хлѣбъ и паритѣ, който си бѣхъ
събрала, и отидохъ при него. Той ми благодари,
поседна и ми разправи своята тъжна история. Нѣ-
кога той билъ по-заможенъ и ималъ малка къ-
щурка, но двамата му сина, като порасли, пропили
всичко. Като разправяше това, по блѣдото му лице
се потърколиха две едри, бисерни сълзи и забле-
стѣха. Той ги избѣрса съ костеливата си ржка,
поблагодари повторно и веднага тръгна.

Азъ дълго гледахъ следъ тоя несчастенъ ста-
рецъ и, когато той се скри отъ погледа ми, натъ-
жена се върнахъ въ къщи.

Невѣнка Д. Лицева
уч. отъ IV отд. — Ст. Загора

КОТКА И МОМИЧЕ

Момичето

Котарачко, котарачко,
какъ те тебъ наричатъ,
и защо те толкова много
всичкиѣ обичатъ?

Котаракътъ

Мене ме наричатъ
Сивата писанка,
и съвнѣтѣ крачета
сѣ свити ушета.

Момичето

Котарачко, котарачко,
като те наричатъ
Сивата писанка,
много ли обичашъ
сивитѣ мишлета?

Котаракътъ

Азъ обичамъ да ги ловя
отъ къшета на къшета:
дебна ги сѣ очитѣ,
ловя ги сѣ жабитѣ.

ПРОЛЕТСИНЪ ЧАЧАНОВСКИ — СОФИЯ

Пролетсинъ Чачановски е дете на 8 и половина
години. Той никога не сѣ ходилъ на училище, понеже
отъ 3 години лежи боленъ на легло. Научилъ се е самъ
да чете и пише. Въ редакцията ни се получиха отъ него
много хубави рисунки, картини, лепенки сѣ цвѣтнѣ хар-
тийки, и стихотворения. Ние го поздравяваме и му по-
желаваме да напредва все повече и повече. Отъ негово-
то трудолюбие могатъ да се поучатъ и другитѣ деца.

ДЕТЕ И КОКИЧЕ

дете

Кокиченце мило,
мъничко, красиво
що си се тѣявилъ
и подъ хреста скрило?
Колко е студено,
сиѣгъ е навалѣло.
Я вижъ околъ тебе,
какъ е побѣлѣло?
Кой те тукъ изпрати
да дойдешъ при насъ,
когато царува
още дѣло Мразъ?

кокиче

Весело момченце,
мене ме изпрати
царицата Пролѣтъ,
отъ своитѣ палати.
За да ви обаяа,
че далечъ отъ тукъ,
задъ земи, морета,
отъ топълъ югъ,
тя скоро ще дойде,
сѣсъ цвѣтъ, сѣсъ птички,
сѣсъ радостъ, сѣсъ пѣсни,
да зарадва всички.

Ал. Ца. Геровъ

уч. II кл. XVIII прогимназия — София